

מסורת הש"ס

א) גיטין ח: עירובין ז: מיר נה... ב) ז"ל והתנן... ג) פרה פ"א מ"א, ד) מ"ה ו': פ) טהרות פ"ט מ"ד, ו) ז"ל לעני ע"י חוס' וכן גרס הערוך ערך עין וכן בתוספתא פ"י דטהרות...
ו) [תוספתא] פ"ג...
ח) [דמקואות פ"ו...
ט) ז"ל כלס...

גליון הש"ס

תוס' ד"ח שריעועה וכו' אבל צ"ע האך עולין לרנל. עין פ': שער אפרים ס' לו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ח שרעועה כו' אבל צ"ע איך עולין לרנל מן הגליל כו' ניצ' ונלפ"ד שהיו עולין ע"י שוורים וע"ג דלתות דהוי אהל מפקס לכו"ע כמ"ש תוס' בעירובין דף לא ע"א בד"ה ומר סבר וכו' ומה שלא המירו גם הכא ע"כ כמו שהקשה בספר טורי אבן י"ל כמ"ש שם הרש"א בעירובין תכוס' הג"ל משום דלא שכיח לא המירו אבל לענין עלות רגל דהוי עשה דלוריתא שפיר המירו ודו"ק:
ב) שם ב"ד' כיון דלפסקי' ליה רעועה נעמא וצ"ע הוהא ג' וו' וכו' ניצ' עין שוח יתחק מ"ש צוה:

מוסף רש"י

אהל זרוק לאו שמייה אהל... אהל... אהל צשעת טלטולו, הלכך חזינא דקא מפסקין הוי אהל צ"ט לאור ארץ העמים לאו חזינא היא (גיטין ח:) וכל שאינו אהל אינו חוצץ (שורבין ז:). בשידה. מרכבת נשים, עגלה עשויה כקופסא (שם). מגדל. משטרי"ר (שם) וטשאין אומה צארי' (גיטין ח:). חבריא מרבין בגלילא. חבירים טהורים י"ט לנסכים ושמן למנחות, שמא יכנה בהמ"ק בימיהם (נדה ג:).

הדומעוּס. מפרש בגמרא. והשתא משמע של טבל תרומה וחולין

מעורבין: **שצעים יוס**. מקדימין לטהר את הכלים. גימות של יין **בדים של שמן: גב' רעועה**. של ארץ העמים מפסקת צין גליל ליהודה וירושלים ציהודה היא וא"א להציאן לירושלים צטהרה לפי

המדומעות נאמנין עליהם בשעת הגיתות והבדים וקודם לגיתות שבעים יום: **גב'** ביהודה אין ובגליל לא מ"ט אמר ריש לקיש מפני שרצועה של כותים מפסקת ביניהן וניתיב בשידה חיבה ומגדל הא מני רבי היא דאמר אהל זרוק לאו שמייה אהל דתניא ^אהנכנס לארץ העמים בשידה חיבה ומגדל רבי ^במטמא ור' יוסי בר' יהודה מטהר ולייתוה בכלי חרס המוקף צמיד פתיל אמר רבי אליעזר שונין ^גאין הקדש ניצול בצמיד פתיל ^דוהתניא ^האין חטאת ניצלת בצמיד פתיל מאי לאו הא קדש ניצול לא יהא מים שאינן מקודשים ניצולין בצמיד פתיל והאמר עולא ^וחבריא מרבין בגלילא מניחין ולכשיבא אליהו ויטהרנה: ובשעת הגיתות נאמנין אף על התרומה: ורמינדי ^זהגומר ויתיו ישייר קופה אחת ויתגנה ^חלעני כהן אמר רב נחמן לא קשיא הא בחרפי הא באפלי א"ל רב אדא בר אהבה כגון מאי כאותן של בית אביר רב יוסף אמר בגלילא שנו איתיביה אביי עבר הירדן והגליל הרי הן כיהודה ^טנאמנין על היין בשעת היין ועל השמן בשעת השמן אבל לא על היין בשעת השמן ולא על השמן בשעת היין

אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא: עברו הגיתות והבדים והביאו לו חבית של יין לא יקבלנה הימנו אבל מניחה לגת הבאה: בעו מיניה מרב ששת עבר וקיבלה מהו שיניחנה לגת הבאה אמר להו תניתוה חב

על פני המת טמאה אהל זרוק הוא וחוצ' וי"מ והתניא לשון קושיא הוי והכי פריך כדפרשינן וחוצ' ואח"כ דמסיק וקאמר ואי צעית אימא גר' דכ"ע לא שמייה אהל וגרס דכ"ע משום איירא ומר סבר דלא שכיח ולא גזרו ציה רבנן והקשה הר"ר אלחנן דצשמעתין משמע דפליגי אי שמייה אהל צורוק אי לא והכי נמי צפ' כלל מערבין (עירובין דף ז: ושם) ודומק הוא לומר דנקט הכא לישנא דאהל זרוק משום דמעיקרא צעי למימר ליה ולפי המסקנא אינו ועוד קשה להר"י דהתם נמי צ"ל לרבי יוסי צר יהודה דשמייה אהל כי מוקי פלוגמא צשמא יואל ראשו ורובו ולית ליה טעמא דאיירא לא שכיח ואמאי מטהר רבי יוסי אס לא מנטעם דאהל זרוק שמייה אהל ותהדר קושין לרבותה מתיבה מלאה ספרים אמאי מטמא ומירך ר"י דלעולם אמת הוא דפליגי צאהל זרוק שמייה אהל ודוקא כגון שידה תיבה ומגדל שהולכים אצל זרק תיבה לא הוי אהל וכן משמע צמסכת אהלות (פ"ח מ"ה) עוף הפורח או הקופץ וספינה המטרפת לא הויא אהל ומייתי סיעתא מזורק תיבה מלאה ספרים מדקאמר ואס היתה מונחת טהורה והיינו שהולכת צנחת והיינו אהל זרוק וזרק דרישא לא חשיב אהל זרוק דומיא דעוף הפורח: **ש'ונגין אין** הקדש **ניצול** במוקף צמיד **פתיל**. **צ"ע** אמאי לא חשיב ליה גצי מעלות דתרומה מזינו צשיליה הנזקין (גיטין דף סא: ושם) דיניללת צהא דאמר מפקדין תרומה אלל ע"ה צמוקף צמיד פתיל הר"ר אלחנן ויש להקשות על הא דאמר צפ"ק דנדה (דף ה: ושם) ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל הנצול צאהל המת אינו מזיל צמעת לעת צצנדה ומאי קאמר צמאי מזיל צמת היינו דתירומה ולא צקדס דלאיתא הכא צהכי מזיל נמי צמעת לעת צצנדה דקאמר התם מעת לעת צצנדה לקדש אצל לא לתרומה וי"ל דצהא לא שייך הצלה אי לא מטמא לא וה"ק ומה כלי חרס המזיל צאהל המת צמאי שנטמא לא כגון לתרומה אינו מזיל צמעת לעת צמאי שנטמא דהיינו לקדש דוקא: **י'תגנה צעני כהן**. פרש"י ויראה שלא הוכשרו הזימים משמע מהכא דצעין הכשר צזימים ולא מכשר ליה צשעת מסיקה ודלא כפר"ת שפירש צפ"ק דצבת (דף פ:). אס אמה מקניטני גזרני על המסיקה ושזב גזר לה וכן משמע צכולה מוספתא דטהרות פרק ג' דתני דצעין צזימים הכשר ויש טעם נכון לדצר דכפ"י ר"י שמשקה זימים אינו אללא מוהל צעלמא ולא חשיב משקה. לעני כהן גר' וכן גרס רש"י והכי איתא צסדר המשנה דטהרות הגומר וזימו יתגנה לעני כהן דצרי רצי מאיר רצי

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

כה.

שרצועה ש'ל כותים **מפסקת**. הקשה הר"ר אלחנן היאך היו מציאין אפר פרה לגליל דא"א לעשות אלא צירושלים וא"כ נטמא צהצאת דרך ארץ העמים ושמא דצצציל קטן איכא להציא דרך שס אצל להציא יין ושמן לנסכים צעי צציל גדול א|ן ^אאצל צ"ע היאך עולין לרגל מן הגליל

ב| כיון דלפסקיה ליה רעועה נעמא וצעי הוהא ג' וו' כדאמר פ' כ"ג צנזיר (דף נד:). הקשה הר"ר אלחנן דתניא צתוספתא ^א ארץ העמים טמאה מקוואותיה וצצצליהן טמאין ארץ הכותים טהורה ומקוואותיהן טהורין וצצצליהן טהורים כו' וגראה למורי דהתם נשנית קודם שקלקלו לדמות יונה כדאיתא פ"ק דחולין (דף ו:.) והכי משמע צירושלמי דע"ז פ"צ צעו כותאי קומי רצי אצהו אצזזימס היו מסתפקין משלנו מפני מה אין אתם מסתפקין משלנו אצמרת להו אצזזימס לא קלקלו מעשיהם אתם קלקלתם מעשיכם דתנינן תמן א"י טהורה מקוואותיה טהורים כו' ולאמר שנתקלקלו שאף רצי מאיר מזינו שגזר עליהן צפ"ק דחולין: **אחל' זרוק צאו שמייה אחל'**. צפרק כ"ג צנזיר (דף נה: ושם) אמר כתנאי הנכנס לדרך העמים צצנדה ציבה ומגדל רצי מטמא ורצי יוסי צר יהודה מטהר מאי לאו דרצי סבר משום איירא גזרו ורצי יוסי סבר לא גזרו משום איירא לא דכ"ע משום גושא גזרו משום איירא לא גזרו מר סבר אהל זרוק לא שמייה אהל ומר סבר שמייה אהל והתניא רצי יוסי צר יהודה אומר תיבה מלאה ^א ספרים וזרקה על פני המת צאהל טמאה וכו' וקשה מאי קאמר כיון דס"ל שמייה אהל אמאי זרק

אימא גר' דכ"ע לא שמייה אהל זרוק הוא וחוצ' וי"מ והתניא לשון קושיא הוי והכי פריך כדפרשינן וחוצ' ואח"כ דמסיק וקאמר ואי צעית אימא גר' דכ"ע לא שמייה אהל וגרס דכ"ע משום איירא ומר סבר דלא שכיח ולא גזרו ציה רבנן והקשה הר"ר אלחנן דצשמעתין משמע דפליגי אי שמייה אהל צורוק אי לא והכי נמי צפ' כלל מערבין (עירובין דף ז: ושם) ודומק הוא לומר דנקט הכא לישנא דאהל זרוק משום דמעיקרא צעי למימר ליה ולפי המסקנא אינו ועוד קשה להר"י דהתם נמי צ"ל לרבי יוסי צר יהודה דשמייה אהל כי מוקי פלוגמא צשמא יואל ראשו ורובו ולית ליה טעמא דאיירא לא שכיח ואמאי מטהר רבי יוסי אס לא מנטעם דאהל זרוק שמייה אהל ותהדר קושין לרבותה מתיבה מלאה ספרים אמאי מטמא ומירך ר"י דלעולם אמת הוא דפליגי צאהל זרוק שמייה אהל ודוקא כגון שידה תיבה ומגדל שהולכים אצל זרק תיבה לא הוי אהל וכן משמע צמסכת אהלות (פ"ח מ"ה) עוף הפורח או הקופץ וספינה המטרפת לא הויא אהל ומייתי סיעתא מזורק תיבה מלאה ספרים מדקאמר ואס היתה מונחת טהורה והיינו שהולכת צנחת והיינו אהל זרוק וזרק דרישא לא חשיב אהל זרוק דומיא דעוף הפורח: **ש'ונגין אין** הקדש **ניצול** במוקף צמיד **פתיל**. **צ"ע** אמאי לא חשיב ליה גצי מעלות דתרומה מזינו צשיליה הנזקין (גיטין דף סא: ושם) דיניללת צהא דאמר מפקדין תרומה אלל ע"ה צמוקף צמיד פתיל הר"ר אלחנן ויש להקשות על הא דאמר צפ"ק דנדה (דף ה: ושם) ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל הנצול צאהל המת אינו מזיל צמעת לעת צצנדה ומאי קאמר צמאי מזיל צמת היינו דתירומה ולא צקדס דלאיתא הכא צהכי מזיל נמי צמעת לעת צצנדה דקאמר התם מעת לעת צצנדה לקדש אצל לא לתרומה וי"ל דצהא לא שייך הצלה אי לא מטמא לא וה"ק ומה כלי חרס המזיל צאהל המת צמאי שנטמא לא כגון לתרומה אינו מזיל צמעת לעת צמאי שנטמא דהיינו לקדש דוקא: **י'תגנה צעני כהן**. פרש"י ויראה שלא הוכשרו הזימים משמע מהכא דצעין הכשר צזימים ולא מכשר ליה צשעת מסיקה ודלא כפר"ת שפירש צפ"ק דצבת (דף פ:). אס אמה מקניטני גזרני על המסיקה ושזב גזר לה וכן משמע צכולה מוספתא דטהרות פרק ג' דתני דצעין צזימים הכשר ויש טעם נכון לדצר דכפ"י ר"י שמשקה זימים אינו אללא מוהל צעלמא ולא חשיב משקה. לעני כהן גר' וכן גרס רש"י והכי איתא צסדר המשנה דטהרות הגומר וזימו יתגנה לעני כהן דצרי רצי מאיר רצי

יהודה אומר ימסור לו מפתח ומאן דגרס לעני כהן צציוש הוא צידו:

בגריצא שנו. שיש להם רוב שמן ומאחרים צצדים צרוב שמן שיש להם לעשות והכי נמי אמר פרק כירה (שצת דף מז: ושם) גצי מטלטלין כנונא אגב קיטמא כלומר מחתה אגב קיטמא כדלעיל מינה מחתה אגב אפרה וכן פירש צערוך ועדיף טפי מכלכלה ואכן צצחובה ואותיב ליה ושזין שאס יס צה צצרי פתילה שאסור לטלטלה צצטל הכלי והשמן אגב הפתילה ומוקי לה צגלילא טפי כלומר שצשעירים הוו מרוב שמן ולא קפדי עליה צצטל ליה אגב פתילה ודוגמא לדצר ההוא דצפ"ק דסנהדרין (דף יא:.) טול אגרתא וכתוב לאחנא צני גלילאה עילאי ותתאי כו' לאפרושי מעשרא ממעטנא דזיתא וצנזיר פ' צ"ש (דף לא:) צגלילא שנו דחמרע עדיף ממשחא ויין היה מאזי להם הכרה ורוב שתייתן ככך כדמשמע צהמוציא יין (שצת דף עח.) דקתני מים כדי לשוף את הקילור דחשיב משום דשכיח לרפואה טפי משתייה שלא היו שותין רק יין מתוך עושרם צגליל ואפ"ה הוה עדיף להם היין מן השמן משמע שהיה להם רוב שמן צזול כדפר"י ומיהו פירש רש"י צגלילא שנו דפרק כירה (שס דף מז:) שהיו עניים ולא היו להם פחילות מציאות וצהמוציא (שס דף עח.) פירש מתוך שהיו עניים לא היו עושין רפואה רק ממים ולא מיין ולא משמע כן דא"כ גם שתיית מים שכיח טפי כיון שלא היה להם יין פורתא לשפות הקילור והיה להם לשער צשתייה ועוד מזינו צחולין צפ' אותו ואת צנו (דף פג:) ועבר יוס הכפורים צגליל משמע שהיו עשירים ומרצים צסעודות ועוד מה שפ"י דלא היו פחילות מציאות הא אמרינן צשיליה צצא קמא (דף קח:) מקצלין מן הנשים דצר מועט כלי פשתן צגליל אלמא צמאי פשתן צצנייהם וכי קאמר לישנא דאסור לטלטלה דמשמע דקאי אפתילה דשייך צה לשון נקצה דהא נר לשון זכר דאיכא למימר דקאי אקערה דמייתי לה לעיל מותר השמן צצצר ואצקערה מותר וגם מזינו לשון נקצה אחר נר חנוכה צצתה אין זקוק לה (שצת דף כא.) כל זה פ"י הר"י וגם רצינו מאיר פירש כן ועוד הוסיף כי מרוב יין היה להם כאצ עניים וטוב המים לרפואה:

חכר

עין משפט ור מוצה

מא א מ"י פ"א מהל' טומאת מת הל' ה:
מב ב מ"י פ"ד מהל' פרה אדומה הל' ד:
מג ג מ"י שם הלכה ג:
מד ד מ"י שם הלכה ד:

רבינו חננאל

מדקתני ביהודה נאמנין מכלל דבגליל אין נאמנין מ"ט אמר ר"ל מפני שמפסקת ביניהם מדור הכותים וכיון שצריך לעבור בתוכם חיישינן שמא טמא טומאת ארץ העמים ומקשין ויתגנה להאיה חבית בשידה חיבה או במגדל דהא לא נטמאה בטומאת ארץ העמים. ופרקינן מתני' רבי תוב דאמר אהל זרוק לא הוי אהל דתניא הנכנס בארץ העמים בשידה חיבה ומגדל ר' מטמא ור' יוסי בר' יהודה מטהר וכבר פירשנוה בעירובין פרק בכל מערבין ומקשינן תוב ולייתוה בכלי חרש המוקף צמיד פתיל. ופרקינן א"ר אליעזר שונין אין קדש ניצל בצמיד פתיל איני והתניא [אין] חטאת ניצלת בצמיד פתיל ומדקתני הכי אין מי חטאת ניצלת בצמיד פתיל הא א' מים שאין מקודשין ניצולין בצמיד פתיל תוב מקשינן וכי לא מצו לאתווי יין ושמן בגליל מפני מדורי הכותים שעוברין בתוכם והא' עולא חבויא מדכו בגלילא פי' חבירנו מטהרין האובלין והמשקין בגליל. ודחי מניחין אותם ואם יבא אליהו וידויע שלא נטמאו אע"פ שהדרך מפסקת אותה שעה מטהרה ב'. ובשעת הגיתות והבדים נאמנים אף על התרומה ורמיניהו הגומר ויתיו ישייר קופה אחת ויתגנה לעני כהן. ואי מהדיס הוא למה לו לעני כהן. ופריך מתניתין בחרפי. והא דקתני לעני כהן מכלל הן שאין נאמנין באפלי שכבר עברו הגיתות והבדין ואבותיו של רב נחמן היו להן הרבה והיו פתאחרין הרבה אחרי כל אדם ובא רב יוסף לאוקומה הא דתנא יתגנה לעני כהן בגליל שאינם נאמנים לעולם ומותבינן עליה והא [תניא] עבר הירדן וגליל הרי הן כיהודה נאמנין על היין בשעת היין כו' ואסיקנא אלא מחוורתא באפלי: עברו הגיתות והבדים הביאו לו חבית של יין של תרומה לא יקבלוה כו'. הא דבעו מרב ששת עבר וקיבל מהו שיניחנה לגת הבאה אם לאו פשיט ליה מהא

א) נראה דחסר כאן וצ"ל הא קדש ניצול צלמי פתיל ומשקין אס מים וכו'.
ב) אולי צ"ל שמא יראה שציל שהיא טהורה וע"י רש"י וצ"ע.